

ejendommelig Belysning, naar man ser, hvorledes Etatsraad Hoff stiller sig overfor en Læge, som har gennemgaaet en Afvænningskur og et Aars Tid ikke har brugt Morfin. Etatsraad Hoff mener nemlig, at en Læge, der har gennemgaaet en Afvænningskur og et Aarstid ikke har vist nogen Tilbøjelighed for Morfin, er i Stand til værdig at passe et Embede, hvad jeg — da jeg ikke er sagkyndig — heller ikke paa nogen Maade skal bestride; hvorimod Karantænelæge Clod-Hansen, der jo mener, at i alt Fald den ene af hans Læger for mange Aar siden har aflagt Nydelsen af Morfin, gaar med den daglige Frygt for, at der skal komme et Tilbagefald.

Clod-Hansen anfører dernæst om Læge B., at denne „efter at være væsentlig færdig med Morfin, Kokain etc., sidst ved nok for ca. 8 Aar siden vistnok brugte en Del Alkohol i sit Privatliv, men jeg har i saa Henseende ikke været i Stand til fra nogen Kant at faa Rygter og Sladder om den Ting bekræftet ved skriftlig Tilkendegivelse eller Vidneudsagn“. Dette er med Respekt at melde noget Vrøvl, thi hvis Karantænelægen intet andet har at støtte sig til end Rygter og Sladder, altsaa noget, han ikke har erfaret og aabenbart heller ikke tror paa, har han ikke Lov til at skrive, at Læge B. „vistnok brugte en Del Alkohol i sit Privatliv“, thi dette at bruge en Del Alkohol i sit Privatliv, gør jo ethvert Menneske, der ikke er Afholdsmand, og naar man kendetegner en Mand ved, at denne „vistnok brugte en Del Alkohol i sit Privatliv“, er Meningens dermed fra den, der skriver noget saadant, ganske klar og oplagt; man kan ikke være i nogen som helst Tvivl om, hvad der menes dermed. — Et langt mørkere Billede giver Clod-Hansen imidlertid af Læge A. Jeg behøver ikke at komme dybt ind derpaa, da det ærede Medlem, der nylig talte (Zahle), ogsaa har nævnt dette. Kun vil jeg understrege, at Clod-Hansen betegner Dr. A. som en af de Personer, der overdrive Brugen af de omtalte Nydelsesmidler, og nævner Eksempler paa, hvad denne Mand kan sige, blot der er en ren Ubetydelighed i Vejen i Tjenesten, idet han saa taler om, at han vil skyde sig, hænge sig o. s. v. Man maa vel huske paa, at her er ikke Tale om en ung hysterisk Pige, men om en Læge, der siges at være 60 Aar gammel. Det er interessant at se, at Clod-Hansen ogsaa mener, at denne Mand, naar han siger noget saadant, i Øjeblikket mener det alvorligt med, at han vil gaa hen

og skyde eller hænge sig. Jeg siger, at det er et langt mørkere Billede, Clod-Hansen her giver af denne sin assisterende Læge.

Naar man nu sammenholder denne Skildring med de andre Erklæringer, der foreligge fra Clod-Hansens Haand som Svar paa officielle Forespørgsler, der ere rettede til ham, kan jeg godt forstaa, at den højtærede Minister anser det for nødvendigt, f. Eks. ved Hjælp af en ministeriel Embedsmand, at se at faa oplyst, om det ikke skulde være muligt at bringe nogen Samstemning til Veje. Men naar man saa sammenholder den Skildring, der her er givet, med det Referat af Samtalen med Clod-Hansen, som Korpslæge Rørdam har givet, saa byder Sandheden — og Sandheden gaar sin egen Vej uden Hensyn til politiske Partier og Personer — at sige, at det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) aabenbart trygt kan aflægge den Ed paa Referatets Rigtighed i det væsentlige, som han ved Finanslovsforslagets anden Behandling tilbød at aflægge. Man faar ogsaa langtfra det mørke Billede af disse to Læger ved at læse dette Referat, som man faar, naar man læser Karantænelægens egen Skildring. Det er da ogsaa indlysende, at Clod-Hansens Protest mod det Rørdamske Referat slaas ganske til Jorden af hans egen Erklæring om de to Læger. Protesten og Erklæringen staa til hinanden som Ild og Vand, og det vil ikke være muligt for nogen at forlige dem med hinanden.

Men her vil jeg da rette det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om han kendte denne Erklæring om de to Læger fra Clod-Hansen, den Gang han i Debatten ved Finanslovsforslagets anden Behandling benyttede sig — og med stor Virkning — af Clod-Hansens Protest mod Referatet. Hvis Ministeren svarer, at han kendte den, at han altsaa har haft liggende to Aktstykker, det ene den nys nævnte Skildring, som er sammenfaldende med Referatet, det andet Protesten mod Referatets Rigtighed, saa vil jeg tillade mig at spørge, om der er nogen i denne Sal, der vil staa op og hævde, at Ministeren i Debatten den Gang har handlet, saaledes som Hæderlighed tilsiger en at handle — idet jeg selvfølgelig ikke vil udelukke den Mulighed, at Kampens Hede, Kamptummen, momentant kan have tilsløret den højtærede Ministers Opfattelse af, hvad man i en Debat kan gøre og ikke kan gøre.

Jeg ønsker endnu angaaende Karan-